

We have seen in the previous mekorot that הוצאה has many distinct properties, and isn't quite like the other אבות מלאכה.

Additionally, we've seen that הוצאה can be considered a different גוף from the other מלאכות. It required a different פסוק to tell us that it's indeed a מלאכה - the passuk of במנחה (shabbat 96), and the פסוק of איש ממקומו (eirubin 17).

Even more strangely we encounter the possibility of שבת and איסור מלאכה without הוצאה being included:

תלמוד בבלי מסכת שבת דף פז עמוד ב

{מחלוקת בגמ' לגבי הנסיעות במדבר, וכדי לסדר הימים דעה אחת צריך לומר שנסעו בשבת לפני שהגיעו לסיני} וקמיפליגי בשבת דמרה, דכתיב, כאשר צוך ה' אלהיך, ואמר רב יהודה אמר רב: כאשר צוך - במרה. מר סבר: אשבת איפקוד, אתחומין לא איפקוד. ומר סבר: אתחומין נמי איפקוד.

רש"י מסכת שבת דף פז עמוד ב

וקא מיפליגי - רב אחא ורבא במצות שבת שנאמר להם במרה, אם נצטוו על התחומין בו ביום או לא, דכתיב בדברות האחרונות שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוך שמע מינה קודם הדברות נצטוו בה. ואמר רב יהודה במרה - דכתיב שם שם לו חק ומשפט (שמות טו). אתחומין לא איפקוד - הלכך, כשנסעו מרפידיים נסעו בשבת, שלא הוזהרו לילך יותר מאלפים אמה.

תוספות מסכת שבת דף פז עמוד ב

אתחומין לא איפקוד - אין צ"ל דאתיא כר' עקיבא דאמר תחומין דאורייתא דהא משמע לכ"ע דבסיני לכל הפחות איפקוד אתחומין דלאו דוקא נקט תחומין **אלא כלומר הוצאה** שהיו מוליכין עמהן כל אשר להן ומר סבר אהוצאה לא איפקוד ומר סבר איפקוד ואף על גב דבפרשת מן כתיב אל יצא איש ממקומו ודרשינן מיניה הוצאה בספ"ק דעירובין (דף יז): איכא למימר שאחר מתן תורה נאמר **אחר שנעשה המשכן** [כמון] שאמר הקדוש ברוך הוא להניח צנצנת לפני העדות ומשום דשייכי למילי דמן כתביניהו התם ולמאן דאמר איפקוד אף על פי שבמרה נאמר כתביה התם כדפרישית.

מרומי שדה מסכת שבת דף פז עמוד ב

ומר סבר אתחומין נמי איפקוד. בתוס' ד"ה אתחומין פירשו כוונת הש"ס אהוצאה. ותמוה בעיני מנין לו לומר דלא איפקד על הוצאה, ויצאה מכלל כל מלאכת שבת. דבשלמא תחומין ממש אינה בכלל מלאכה אף לר' עקיבא. אבל על הוצאה קשה. וגם דוחק הפסוק אל יצא וגו'. לכן נראה דפליגי בטלטול ד' אמות שברה"ר דמסקינן בדף צ"ו ב', שהילכתא גמירי לה. לכן סבר שרק מסיני נצטוו עליה ככל ההלכות. ובאמת לא הוצרכו להוציא מרה"י לרה"ר, שע"כ כבר הוקפלו האוהלים שלהם מערב שבת, דאל"כ האיך סתרו בשבת אוהל קבוע. ועוד שהיו יכולים להוציא הכלים אחר הקפלת האוהלים:

--

תלמוד בבלי מסכת ביצה דף יב עמוד א

משנה. בית שמאי אומרים: אין מוציאין לא את הקטן, ולא את הלולב, ולא את ספר תורה לרשות הרבים. ובית הלל מתירין.

גמרא. תני תנא קמיה דרבי יצחק בר אבדימי: השוחט עולת נדבה ביום טוב לוקה. אמר ליה: דאמר לך מני - בית שמאי היא, דאמרי: לא אמרינן מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך. דאי בית הלל - הא אמרי: מתוך שהותרה הוצאה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך. הכא נמי, מתוך שהותרה שחיטה לצורך - הותרה נמי שלא לצורך. מתקיף לה רבה: ממאי דבית שמאי ובית הלל בהא פליגי? דלמא בערוב והוצאה לשבת ואין ערוב והוצאה ליום טוב קא מיפלגי? מר סבר: ערוב הוצאה לשבת וערוב הוצאה ליום טוב, ומר סבר: ערוב הוצאה לשבת, ואין ערוב הוצאה ליום טוב, כדכתיב ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת, בשבת - אין, ביום טוב - לא. - מתקיף לה רב יוסף: אלא מעתה ליפלגו באבנים! אלא, מדלא מפלגי באבנים, שמע מינה: בהוצאה שלא לצורך פליגי. ואף רבי יוחנן סבר: במתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך פליגי.

רש"י מסכת ביצה דף יב עמוד א

משנה.

לא את הקטן - כל מילי דלאו צורך אכילה.

גמרא.

עולת נדבה - דאילו עולת חובת היום רחמנא שריא, אבל זו - יש להקריבה לאחר יום טוב.

לוקה - משום (לא תעשה כל מלאכה) (שמות כ) + מסורת הש"ס: כל מלאכה לא יעשה בהם (שמות יב) +.

לצורך - אך אשר יאכל לכל נפש.

בערוב הוצאה - אם נאסרה הוצאה ביום טוב, ונתקנו הלכות ערובי חצירות ליום טוב, אם לאו.

ואין ערוב והוצאה כו' - ואף על גב דעיקר הוצאה מויעבירו קול במחנה נפקא לן (שבת צו, ב) בא ירמיה ופירש שלא

נאסרה אלא בשבת - משום הכי קא שרו, אבל שחיטה, שהיא אב מלאכה ובכלל לא תעשה כל מלאכה היא אימא

לך: אפילו לבית הלל, אם הותרה לצורך - לא הותרה שלא לצורך, והך מתניתין אפילו בית הלל.

מתקיף לה רב יוסף - אהך אתקפתא דרבה.

אלא מעתה - דסבירא להו לבית הלל אין אסור הוצאה ליום טוב.

ליפלגו באבנים - אי אין אסור הוצאה - אין אסור טלטול, שלא נאסר טלטול אלא משום הוצאה, ומה שלא גזרו על

כל טלטולים, אפילו על אוכלים וכלים - משום דאין גוזרין גזרה על הצבור אלא אם כן רוב צבור יכולין לעמוד בה,

אלא מדלא אפלוגו באבנים - שמע מינה דלכולי עלמא יש הוצאה ליום טוב, אלא שמן התורה הותרה לצורך, ובית

הלל אית להו כיון דהותרה לצורך הותרה לגמרי, אלא רבנן גזור במידי דהוי טרחא דלא צריך, כגון

אבנים, אבל בקטן וספר תורה, דצריכין להו ביום טוב - לא גזור, ובית שמאי לית להו מיגו, ומידי דצורך אכילה

שהתורה התירתו - הותר, ושאינו צורך אכילה - באסורו עומד מן התורה.

ואף ר' יוחנן סבר במתוך - גרסינן.

פליגי - בית שמאי ובית הלל, ודכולי עלמא יש אסור הוצאה ליום טוב מויעבירו קול במחנה דישנה בשאר מלאכות,

וירמיה היה מזהירן על השבתות שהן חמורין והלואי ישמעו.

תוספות מסכת ביצה דף יב עמוד א

דלמא בערוב והוצאה קמפלגי - פי' רש"י ערובי חצרות וקשה מאי צריך עירובי חצרות גבי י"ט הא בלאו הכי מותר

לטלטל מחצר לחצר לצורך לכ"נ להר"ר חיים כהן דגרסינן ערוב הוצאה בלא וי"ו והכי פירושנו אם אסור הוצאה

מערוב בו בין שאר מלאכות אף על גב שהיא מלאכה גרועה ואם שייכא אסור הוצאה אם לא קמפלגי ומיהו יש לישב

דגרסינן שפיר ערוב והוצאה דצריך ערוב שיוכל להוציא דברים שאינן לצורך יום טוב כלל (ואין ערוב והוצאה ליו"ט

דשאני הוצאה דגרועה היא מכל שאר מלאכות ויש ספרים דגר' קרא דירמיה ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת

בשבת אין ביום טוב לא דממעט לה בהדיא מטעם דהוצאה גרועה היא).

חידושי הרשב"א מסכת ביצה דף יב עמוד א

ואין עירוב והוצאה ל"ט. וא"ת ומאי שנא משאר אבות מלאכות דישנן ב"ט כמו בשבת, וי"ל דמשום דהוצאה לאו מלאכה היא וחדוש הוא ואי לא כתיבא לא מחייב עלה אפילו בשבת ומשום דכתיבא כדילפינן לה בריש פרק הזורק הוא דמחייב הא לאו הכי לא ואף על גב דהוה במשכן והילכך לא גמרינן מינה ל"ט.

חידושי הרשב"א מסכת ביצה דף יב עמוד א
אלא מדלא מיפליגי באבנים ש"מ בהוצאה שלא לצורך פליגי. פרש"י ז"ל מדלא אפלוג באבנים ש"מ דכ"ע יש הוצאה ל"ט אלא שמן התורה הותרה לצורך וקסברי ב"ה דכיון שהותרה לצורך הותרה נמי שלא לצורך אלא דבטלטול אבנים גזרו רבנן משום טרחא דלא צריך אבל בקטן וס"ת דצריכין להו ב"ט לא גזור. ותימא לי א"כ היאך מצינו עירוב והוצאה ל"ט [הא מדאורייתא אמרינן מתוך, ואם מדאורייתא יש עירוב והוצאה ל"ט] א"כ הוצאת אבנים לכ"ע אסור מדאורייתא ואם הוצאת אבנים אינה אלא מגזירת חכמים א"כ אין עירוב והוצאה ל"ט וא"כ היאך נמצא דבר והפכו ביחד... וא"ת מ"מ היאך נקיים את שתיהם שיהא עירוב והוצאה ל"ט ושנאמר והואיל והותרה לצורך הותרה נמי שלא לצורך, ועוד שריפת קדשים למה אינה דוחה י"ט כדאיתא בשבת ובפסחים והאופה מ"ט לחול למה לוקה לרב חסדא, תירץ ר"ת ז"ל וכן ר"ח ז"ל דלא אמרי' מתוך שהותרה לצורך הותרה נמי שלא לצורך אלא בשיש צורך היום קצת כתינוק למולו או לטיילו בחוץ דאיכא נמי משום עונג היום וספר תורה לקרות בו וכיוצא הא כשאין בה צורך היום כלל כהוצאת אבנים לבנין לוקה אפי' לב"ה.

תוספות מסכת כריתות דף יד עמוד א
עירוב והוצאה לשבת - פירוש נתערבה הוצאה עם שאר מלאכות לשבת ולא נתערבה הוצאה עם שאר מלאכות ב"ה, לשון מורי ז"ל.

(תלמוד בבלי מסכת כריתות דף יג עמוד ב)
מתני'. יש אוכל אכילה אחת וחייבין עליה ארבעה חטאות ואשם אחד: טמא שאכל חלב והיה נותר מן המוקדשין ביוה"כ; רבי מאיר אומר: אם היה שבת והוציאו - חייב; אמרו לו: אינו מן השם.

תלמוד בבלי מסכת כריתות דף יד עמוד א
ר"מ אומר וכו'. ונתני: אם הוציאו - חייב, מ"ט קתני: אם היתה שבת? אמר רפרם, זאת אומרת: עירוב והוצאה לשבת, ואין עירוב והוצאה ל"ה. ממאי? דלמא יש עירוב והוצאה ל"ה, והכי קתני: אם היתה שבת והוציאו - חייב אף משום שבת וי"ה!

רש"י מסכת כריתות דף יד עמוד א
זאת אומרת - מדקתני אפילו בשבת אין עירוב והוצאה ליה"כ דאם יש איסור הוצאה ליה"כ אמאי איצטריך לרבויה שבת הא דחי יה"כ והוא הדין לשבת.
דילמא - מיה"כ לא שמעינן לשבת דיה"כ שאני דהכשר מצותו בכך דומיא דתמידין שקריבין בשבת.)

רמב"ם הלכות יום טוב פרק א הלכה ד
כל מלאכה שחייבין עליה בשבת אם עשה אותה ביום טוב שלא לצורך אכילה לוקה חוץ מן ההוצאה מרשות לרשות וההבערה שמתוך שהותרה הוצאה ביום טוב לצורך אכילה הותרה שלא לצורך אכילה, לפיכך מותר ביום טוב להוציא קטן או ספר תורה או מפתח וכיוצא באלו מרשות לרשות. וכן מותר להבעיר אף על פי שאינו לצורך אכילה, ושאר מלאכות כל שיש בו צורך אכילה מותר כגון שחיטה ואפייה ולישה וכיוצא בהן, וכל שאין בהן צורך אכילה

אסור כגון כתיבה ואריגה ובנין וכיוצא בהן. +/השגת הראב"ד/ וכן מותר להבעיר אפי' שאינו צורך אכילה. א"א זהו להחם חמין לרגליו, ולהדליק נר של אבטלה כגון המדליק נר לכבוד בירושלמי (ביצה פ"ה סה"ב) אמרו לא תאסור ולא תשרי. +

(רמב"ם הלכות יום טוב פרק א הלכה ה

כל מלאכה שאפשר לה ליעשות מערב יום טוב ולא יהיה בה הפסד ולא חסרון אם נעשית מבערב אסרו חכמים לעשות אותה ביום טוב אף על פי שהיא לצורך אכילה, ולמה אסרו דבר זה גזירה שמא יניח אדם מלאכות שאפשר לעשותן מערב יום טוב ליום טוב ונמצא יום טוב כולו הולך בעשיית אותן מלאכות וימנע משמחת יום טוב ולא יהיה לו פנאי לאכול ולשתות. +/השגת הראב"ד/ וימנע משמחת יום טוב ולא יהיה לו פנאי לאכול ולשתות. א"א אין לזה טעם אלא מפני שהוא מכיין מלאכתו ביום טוב ומרבה הטורח ליום קדש. +)

רמב"ם הלכות יום טוב פרק א הלכה ו

ומזה הטעם עצמו לא אסרו ההוצאה ביום טוב ואף על פי שכל הוצאה היא מלאכה שאפשר לעשותה מערב יום טוב ולמה לא אסרוהו כדי להרבות בשמחת יום טוב ויוליך ויביא כל מה שירצה וישלים חפציו ולא יהיה כמי שידין אסורות, אבל שאר מלאכות שאפשר לעשותן מערב יום טוב הואיל ויש בהן עסק אין עושין אותן ביום טוב. +/השגת הראב"ד/ ולמה לא אסרוהו כדי להרבות בשמחת יום טוב. א"א לא אמרו זה אלא כנגד משלוח מנות ומשלוח כלים איש לרעהו שהן מותרין ביום טוב וכל אלה אין צריכין לזה הטעם אלא מפני שהוא כבוד היום יותר מאמש. +

Is ultimately to be viewed as a מלאכה like the other אבות מלאכה, or is it only functionally similar as regards its final legal repercussions (תודלות, חטאת, כרת) but actually sits in a category all on its own?

חידושי הרמב"ן מסכת שבת דף ב עמוד א

וא"ת קראי גופייהו למה לי, צריכי סד"א הוצאה חידוש הוא שברה"י מותר לישא משא גדול ואם הוציא לרה"ר כגרוגרת חייב, משא"כ בשאר אבות מלאכות שאינן חלוקות ברשויות אלא איסורן מחמת עצמן, הואיל וחידוש הוא אין לך בה אלא חדושה בלבד והלכות עקורות הן ואין למדות זו מזו, לפיכך פירשן הכתוב לשתיהן, ומיהו הואיל ומלאכה אחת הן לא נמנית בכלל אבות מלאכות בשתיים. והביאו ראיה לדבר מדלא גמרינן לה ממשכן, דהא ודאי הוצאה היתה במשכן ולא למדוה משם כמו שלמדו לל"ח מלאכות הנשארות, ואמרינן נמי בפרק הזורק ממאי דבשבת קאי דלמא בחול ומשום דשלימה לה מלאכה ומסקנא נמי גמר העברה העברה מיהכ"פ אלמא ליכא למיגמרה ממשכן אלא צריכה היתה תורה לפורטה לעצמה. ואי קשיא לך א"כ לימא ללאו יצאתה ואזהרה שמענו עונש מנין, יש להשיב לך כיון שהיתה במשכן ואשכחן דקפיד עלה רחמנא בלאו ואזהרה עלה רחמנא הדרא לכלל שאר כל המלאכות שהיו במשכן, ואין דברים הללו מחוורין כל צרכן.

וי"א דלא צריכי תרי קראי להוצאה דעני ודבעה"ב כמו שכתבו התוספות, שאלו כן הוה מנינן להו באבות מלאכות בתרתי ונמצאו ארבעים, אלא משום דאי כתב רחמנא חד הו"א ללאו יצתה ואין בה מיתת ב"ד לכך שנה עליו **הכתוב להביאה לכלל שאר מלאכות,**

חידושי הרשב"א מסכת ביצה דף יב עמוד א

ואין עירוב והוצאה ליי"ט. וא"ת ומאי שנא משאר אבות מלאכות דישנן ביי"ט כמו בשבת, וי"ל דמשום דהוצאה לאו מלאכה היא וחידוש הוא ואי לא כתיבא לא מחייב עלה אפילו בשבת ומשום דכתיבא כדילפינן לה בריש פרק הזורק הוא דמחייב הא לאו הכי לא ואף על גב דהוה במשכן והילכך לא גמרינן מינה ליי"ט.

תוספות רי"ד מסכת שבת דף צו עמוד ב
הוצאה גופא היכא כתיבא פי' משום דהוצאה לאו מלאכה היא מש"ה לא בעי היכא הות הוצאה במשכן כי היכי דבעי לעיל בפ' כלל גדול קשירה במשכן היכא הות קריעה במשכן היכא הות דהנהו ודאי דהוי מלאכות בעי היכא הוו הני מלאכות במשכן אבל המוציא מרשות לרשות שאינה מלאכה ואין ללומדה ממשכן שאם ההוצאה שהיו עושים כשהיו מביאים הנדבה היא חשובה מלאכה א"כ כל פסיעה ופסיעה שהיו עושים תחשב אותה מלאכה אלא ודאי לא תקרא מלאכה אלא מה שהיו עושים האומנים בגוף המשכן הילכך אם לא יאסור אותה הכתוב בפירושו אין לנו לאוסרה ומש"ה בעי היכא כתיבא:
ואחר שלמדנוה מן המקרא לומדין תורת' מן המשכן שהרי המוציא משוי למעל' מעשר' והמעבי' אנו לומדי' מן המשכן וכן המושי' והזורק למעלה מעשרה במתני' לפטור הזורק ולחייב ומושיט ודוק' בדיוטא אחת:

תוספות מסכת שבת דף ב עמוד א
ועוד מפרש ר"ת דפתח ביציאות משום דבעי למימר לא יצא החייט במחטו אף על גב דלא שנה המלבן משום אין נותנין כלים לכובס ולא המבעיר משום במה טומנין הוצאה הוצרך לשנות טפי משום דמלאכה גרועה היא כמו שאפרש.

תוספות מסכת שבת דף ב עמוד א
פשט בעה"ב את ידו כו' - תימה לר"י אמאי צריך למתני תרתי דעני ודבעה"ב וכן בריש שבועות דמפרש בגמרא (דף ג. ושם) שתים דעני ודבעל הבית מה שייך לקרותו שתים מה לי עני מה לי עשיר ונראה לר"י דאיצטריך לאשמעי' משום דהוצאה מלאכה גרועה היא דמה לי מוציא מרה"י לרה"ר מה לי מוציא מרה"י לרה"י ולא הוה גמרינן הוצאה דעני מבעה"ב ולא בעה"ב מעני ותדע מדאיצטריך תרי קראי בהוצאה כדנפקא לן בריש הזורק (לקמן דף צו: ושם) מויכלא העם מהביא ובספ"ק דעירובין (דף יז:): נפקא לן מקרא אחרינא דדרשינן אל יצא איש ממקומו אל יוציא והתם פירשתי והיינו משום דמלאכה גרועה היא איצטריך תרווייהו חד לעני וחד לעשיר וכן בכל תולדות דאבות מלאכות לא חיישינן שיהא במשכן אלא אבות בלבד ובתולדות דהוצאה בעי' שיהא במשכן...

The Rambam's shitta presents us with a conundrum

(רמב"ם הלכות שבת פרק ז
הלכה א- מלאכות שחייבין עליהן סקילה וכתת במזיד או קרבן חטאת בשגגה, מהן אבות ומהן תולדות, ומנין כל אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, ואלו הן: החרישה, והזריעה, והקצירה, והעימור, והדישה, והזריה, והברירה, והטחינה, וההרקדה, והלישה, והאפיה, והגזיזה, והלבון, והנפוץ, והצביעה, והטויה, ועשיית הנירין, והנסכת המסכה, והאריגה, והבציעה, והקשירה, וההתרה, והתפירה, והקריעה, והבנין, והסתירה, וההכאה בפטיש, והצידה, והשחיטה, וההפשטה, וההעבדה, ומחיקת העור, וחתוכו, והכתיבה, והמחיקה, והשרטוט, וההבערה, והכיבוי, וההוצאה מרשות לרשות.
הלכה ב- כל אלו המלאכות וכל שהוא מענינם הם הנקראין אבות מלאכות, כיצד הוא ענינן, אחד החורש או החופר או העושה חריץ הרי זה אב מלאכה, שכל אחת ואחת מהן חפירה בקרקע וענין אחד הוא.
הלכה ג- וכן אחד הזורע זרעים או הנוטע אילנות או המבריק אילנות או המרכיב או הזומר, כל אלו אב אחד הן מאבות מלאכות וענין אחד הוא, שכל אחת מהן לצמח דבר הוא מתכוין.
הלכה ד- וכן אחד הקוצר תבואה או קטנית או הבוצר ענבים או הגודר תמרים או המוסק זיתים או האורה תאנים, כל אלו אב מלאכה אחת הן, שכל אחת מהן לעקור דבר מגידוליו מתכוון, ועל דרך זו שאר האבות.

הלכה ה- התולדה היא המלאכה הדומה לאב מאלו האבות, כיצד המחתיך את הירק מעט מעט לבשלו הרי זה חייב שזו המלאכה תולדת טחינה, שהטוחן לוקח גוף אחד ומחלקו לגופים הרבה, וכל העושה דבר הדומה לזה הרי זה תולדת טוחן, וכן הלוקח לשון של מתכת ושף אותו כדי ליקח מעפרו כדרך שעושים צורפי הזהב הרי זה תולדת טחינה. (

Contrast how the Rambam introduces each מלאכה with how he introduces הוצאה.

רמב"ם הלכות שבת פרק ח

הלכה א

החורש כל שהוא חייב...

הלכה ב

הזורע כל שהוא חייב...

הלכה ג

הקוצר כגרוגרת חייב...

רמב"ם הלכות שבת פרק יב הלכה ח

הוצאה מרשות לרשות מלאכה מאבות מלאכות היא, ואף על פי שדבר זה עם כל גופי תורה מפי משה מסיני נאמרו, הרי הוא אומר בתורה +שמות ל"ו+ איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא, הא למדת שההבאה מלאכה קורא אותה, וכן למדו מפי השמועה שהמעביר ברשות הרבים מתחלת ארבע לסוף ארבע הרי הוא כמוציא מרשות לרשות וחייב.

(רמב"ם הלכות שגגות פרק יד

הלכה ב

לעולם אין בית דין חייבין עד שיורו לבטל מקצת ולקיים מקצת בדברים שאינן מפורשין בתורה ומבוארים ואחר כך יהיו בית דין חייבין בקרבן והעושים על פיהם פטורין, כיצד שגגו והורו שמותר להשתחוות לעבודה זרה, או שמותר להוציא מרשות לרשות בשבת, או שמותר לבוא על שומרת יום כנגד יום, הרי אלו כמי שאמרו אין שבת בתורה או אין ע"ז בתורה או אין נדה בתורה שעקרו כל הגוף ואין זו וכיוצא בזה שגגת הוראה אלא שכחה, לפיכך פטורין מן הקרבן וכל העושה על פיהן חייב חטאת בפני עצמו, אבל אם טעו והורו ואמרו המוציא מרשות לרשות הוא שחייב **שנאמר אל יצא איש ממקומו** אבל הזורק או המושיט מותר, או שעקרו אב מאבות מלאכות והורו שאינה מלאכה, הרי אלו חייבין...)

פירוש המשנה לרמב"ם מסכת שבת פרק א משנה א

ומה שהצריכו להתחיל בדיני הוצאה מרשות לרשות ואף על פי שהיא מנויה בסוף אבות מלאכות כלמר המוציא מרשות לרשות, לפי שמלאכה זו מצויה הרבה ובה נכשלים על הרוב, מפני שאינה צריכה כלים, ושנית ללמדנו שהיא מלאכה ואף על פי שנראית שאינה מלאכה, לפיכך הקדימה לחזוק הענין

The Rambam also dedicates separate sections for שבותים related to the rest of the מלאכות, and הוצאה related to שבותים

רמב"ם הלכות שבת פרק כא הלכה א

נאמר בתורה +שמות כ"ג+ תשבות אפילו מדברים שאינן מלאכה חייב לשבות מהן, ודברים הרבה הן שאסרו חכמים משום שבות, מהן דברים אסורים מפני שהן דומים למלאכות ומהן דברים אסורים גזרה שמא יבוא מהן איסור סקילה, ואלו הן.

רמב"ם הלכות שבת פרק כד

הלכה יב

אסרו חכמים לטלטל מקצת דברים בשבת כדרך שהוא עושה בחול, ומפני מה נגעו באיסור זה, אמרו ומה אם הזהירו נביאים וצוו שלא יהיה הילוךך בשבת כהילוךך בחול ולא שיחת השבת כשיחת החול שנאמר ודבר דבר קל וחומר שלא יהיה טלטול בשבת כטלטול בחול כדי שלא יהיה כיום חול בעיניו ויבוא להגביה ולתקן כלים מפינה לפינה או מבית לבית או להצניע אבנים וכיוצא בהן שהרי הוא בטל ויושב בביתו ויבקש דבר שיתעסק בו ונמצא שלא שבת ובטל הטעם שנאמר בתורה +דברים ה'+ למען ינוח.

הלכה יג

ועוד כשיבקר ויטלטל כלים שמלאכתן לאיסור אפשר שיתעסק בהן מעט ויבא לידי מלאכה, ועוד מפני שמקצת העם אינם בעלי אומניות אלא בטלין כל ימיהן כגון הטיילין ויושבי קרנות שכל ימיהן הן שובתים ממלאכה ואם יהיה מותר להלך ולדבר ולטלטל כשאר הימים נמצא שלא שבת שביטה הניכרת, לפיכך שביטה מדברים אלו היא שביטה השוה בכל אדם, ומפני דברים אלו נגעו באיסור הטלטול, ואסרו שלא יטלטל אדם בשבת אלא כלים הצריך להם כמו שיתבאר.

+/השגת הראב"ד/ ומפני דברים אלו נגעו באיסור הטלטול ואסרו שלא יטלטל אלא הכלים הצריך להם כמו שיתבאר. א"א עוד אמרו (שבת קכד) אטו טלטול לאו צורך הוצאה הוא, ועוד אמרו (שם /שבת/ קכג) בימי נחמיה בן חכליה נשנית משנה זו שאמרו שלשה כלים קטנים נטלים על השלחן, נמצא כי מפני חיוב הוצאה אסרו בטלטול מה שאסרו שהוא גדר להוצאה. +

(נפקא מינא לדין הוצאה מלאכה גרועה):

פרי מגדים אורח חיים פתיחות פתיחה להלכות שבת

כז. נסתפקתי אם בעינין שיהא חצי שיעור שעשה שחרית קיים בין הערביים או לאו. ובכתיבה, אם כתב אות אחת שחרית ונמחק או נשרף, וכתב אות אחת בין הערבים, פשיטא דפטור, דאין כאן מלאכה כל זמן שאין שתי אותיות כתובות לפנינו. כי מבעיא לי בקצר וטחן וכדומה, אם קצר חצי שיעור ונאכל או נשרף, ואח"כ קצר עוד חצי שיעור, הרי עשה מלאכת הקצירה כשיעור, או לאו. והנה בהוצאה אמרינן בהמוציא [שבת] פ' א' דהוציא חצי שיעור ונשרף, וחזר והוציא חצי שיעור פטור, וכן פסק הר"מ ז"ל פרק ח"י מהלכות שבת הלכה כ"ג. ואפשר דהוצאה מלאכה גרועה ואין לך בו אלא חידוש, או אפשר לחלק בענין אחר, מה שאין כן בקצר וטחן מה איכפת לן אי נאכל או נשרף הראשון, מכל מקום הרי עשה שיעור שלם, וכל שכן אכל הראשונה דהרי קיים מחשבתו ועשה שיעור שלם, ואפשר אפילו מיתה חייב אם התרו בפעם ראשונה ואח"כ בפעם השניה, דהתראה אפשר לומר אישתלי כו':

פרי מגדים אורח חיים פתיחות פתיחה להלכות שבת

לז. ראיתי לדבר בכאן אמירה לעכו"ם. ב"י סימן רמ"ד [עמוד יג ד"ה כתב] בשם סמ"ג [לאוין עה עמוד רסח] דבר תורה לא יעשה בהם, בצירי, ביום טוב כתיב בפרשת בא [שמות יב, טז] ע"י אחרים, ורש"י בחומש [שם] הביאו. עיין ר"א מזרחי [שם] כרבי יאשיה [מכילתא שם פרשה ט], לא כרבי יונתן, ועיין אליה רבה [סימן] רמ"ג [ס"ק] א' וח' בזה, ד"ל כשהחפץ ישראל אסור מן התורה. ומה שהקשה [אליה רבה שם ס"ק ח] מעבד עכו"ם, י"ל אף בשל עצמו אסור. ואמנם בסימן של"ד [סעיף יח] כתב בשו"ע בשם גאון, ספרים לרשות הרבים מדליקה שרי [לומר לעכו"ם], והחפץ ישראל קשה. וי"ל לרש"י ביצה י"ב [ע"א ד"ה אלא מדלא] הוצאה ביום טוב שלא לצורך כלל שרי מן התורה [וי"ל מלאכה גרועה, שבת צ"ו ע"ב תוספות ד"ה הוצאה, ובשבת כתיב קרא, לא ביום טוב], וא"כ לא יעשה בהם לא קאי אהוצאה, ושבת יליף מיום טוב, דיו כיום טוב, והוצאה מותר ע"י עכו"ם מן התורה, ולא שייך גלוי מלתא בזה. ואי קשיא מעביר ארבע אמות, י"ל בכמה אופנים. ועוד, דבלא הנחה ועקירה ברשות הרבים ליכא מעביר, ואין הכי

נמי מלאכה אחרינא בחפץ ישראל ע"י עכו"ם מן התורה אסור, ואף בספרים ומצוה אסור. ועיין ט"ז [סימן] רמ"ג [ס"ק ג], ולפי מה שכתבתי אתי שפיר, ואי"ה שם [במשבצות זהב] יבואר, ובלבוש שם [סעיף א] דהוה דבר תורה:

פני יהושע מסכת שבת דף נא עמוד ב
בתוספות בד"ה במה בהמה יוצאה דהא דמוזהר על שביתת בהמתו דכתיב למען ינוח כו' עכ"ל. כבר כתבתי בסמוך דהאי דמוזהר שכתבו התוס' מלמען ינוח היינו עשה גרידא כדמסקו התוס' דלאו דלא תעשה מלאכה אתה ובהמתך לא איירי אלא במחמר וכן כתב הרמב"ם ז"ל (בפ"כ מהלכות שבת ה"א), אלא במאי דמשמע לכאורה מלשון התוספות שאם יצאה הבהמה לרה"ר בהנך דקתני אינה יוצאה שייך בה נמי הך אזהרת עשה. מיהו כי דייקנן שפיר מספקא לי הך מילתא טובא דהא ודאי מילתא דפשיטא היא דשביתת בהמתו לא שייך בכל אבות מלאכות דשייך באדם שהרי מותרת לתלוש תבואות ועשבים מן הקרקע כמו שכתב רש"י ז"ל בפירוש החומש בפרשת משפטים (שמות כג, יב) וז"ל למען ינוח שורך וחמורך תן לו נייח להתיר שיהא תולש ואוכל כו' או אינו אלא יכבשנה בתוך הבית אמרת אין זה נייח אלא צער עכ"ל. וא"כ לפי"ז אין טעם וסברא לומר לאסור טפי לצאת בדברים העשויים לנוי מדברים העשויים לשמרה שלא תברח ואדרבה איפכא מסתברא. ועוד דהא הוצאה לרה"ר אפילו באדם מלאכה גרועה היא ולא בכלל לא תעשה כל מלאכה היא אי לאו דילפינן לה באפי נפשה מקרא דלא יצא דכתיב במן או מקרא דויעבירו קול במחנה דכתיב במשכן כדאיתא לקמן בר"פ הזורק [צ"ו ע"ב] לפי גירסת הספרים שלנו וכמו שאבאר שם אי"ה וא"כ משמע דלא שייך הך מילתא בבהמה כלל מדאורייתא אלא מדרבנן, והכי משמע בפרק קמא דע"ז (דף ט"ו וט"ז) דלא שייך איסור שביתת בהמה דאורייתא אלא כגון חרישה וטחינה וכיוצא בה. ולפי"ז אפשר דלשון מוזהר שכתבו התוס' אעיקר מילתא קאי ולא אהך מילתא דקתני אינה יוצאה ומה שהחמירו חכמים לנוי טפי מלשמר אבאר בסמוך בשמעתין, כן נראה לי ודו"ק:

שו"ת אבני נזר חלק אורח חיים סימן רי
(טז) ועוד נראה לי ראי' דאף שאינו מתקיים מחמת דעתו חשיב אינו מתקיים. לפי מה שכתב הרב המגיד פרק ט' מהלכות שבת הלכה י"ג דבכל מלאכות פטור באינו מתקיים. ואי אמרת דלא חשיב אינו מתקיים אלא באינו מתקיים בעצמותו. אם כן הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים ורשות הרבים באמצע דחייב לר' עקיבא משום דקלוטה כמי שהונחה דמיא. והא מכל מקום אינה הוצאה מתקיימת דמאלי' חוזרת לרשות היחיד. ולמה ישתנה הוצאה מכל המלאכות דבעינן שמתקיימת. אלא ודאי דלא חשיב מתקיים אלא שדעתו שיתקיים. והא לא אפשר בהוצאה דכתיב [שמות ט"ז כ"ט] אל יצא איש ממקומו ופרש"י אל יצא ממקומו ללקט המן. ואף ששוב ישוב עם הכלי ולא ישאר הכלי ברשות הרבים ורוב הוצאות בענין זה. הרי שבהוצאה לא בעינן מתקיים. וגם הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים באמצע חייב. אך אם נאמר דאף שדעתו שלא יתקיים אם אינה מתבטלת מאלי' חשיב מתקיים יקשה כנ"ל. ועל כורחין דאף אינה מתקיימת מחמת דעתו חשיב אינו מתקיים. ונסתייע דברי רמ"א דליכא איסור תורה על כל פנים:

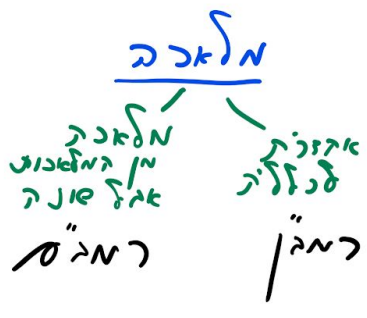
באר יצחק טו
פחות פחות מד אמות אין בו איסור תורה, משום דהוצאה הוי מלאכה גרועה כמבואר בתוס', ע"כ לא אמרו בזה לאסור חצי שיעור

שו"ת באר יצחק חלק אורח חיים סימן יד
שוב התבוננתי במ"ש שלכן בזה עוקר זה מניח אין בו איסור תורה משום דילפינן זה מן ואם נפש אחת תחטא וגו' ושדינא בי' נרגא, דהא בשבת (ד' ק"ג) מבואר דילפינן מן ועשה אחת דבלא כתב אלא אות אחת ולא ארג אלא חוט א' דפטור ואפ"ה אסור מה"ת, אלמא דאף דהתורה מיעטתו אמרינן דלא נתמעט אלא ממיתה וחטאת אבל נשאר באיסורו מה"ת כמו כל חצי שיעור, ובע"כ מוכח לחלק דשאני זה עוקר זה מניח דגרע מחצי שיעור משום דהוצאה דהוי מלאכה גרועה אין לך בו אלא חידושו מה דחזינן דהתורה חייבתו בפירוש ולא נתמעט לפטור, אבל בשארי מלאכות מוקמינן אדיניהן דח"ש אסור בהם כמו בשארי איסורים

הוצאה

א.ו.נ.ה
מלאכה
רש"א
תוס ר"ז

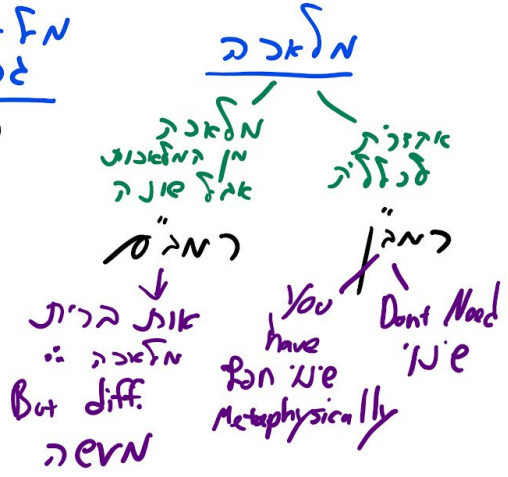
מלאכה
גרוזיק
תוס

הוצאה

א.ו.נ.ה
מלאכה
רש"א
תוס ר"ז

מלאכה
גרוזיק
תוס

מלאכה א' Not

רש"י איתא & אתם ר"ז

מלאכה = מלאכה
אומנים
Creative & Must
Labor Change
object

מלאכה שרצה

כ"ו

Constructive
Labor (משכן)
Creative
Labor (בבית)

קריאה

מלאכה
שקולה

מלאכה

כ"ו

קריאה
⇒ Creative

↓
Extension/
Location is
definitional
to an object

מלאכה
⇒ Constructive

↓
3 Sectors
of economy
& קריאה = Services

כ"ו

אך מאות
But different